

Prevenir o desconfiar

Quimet Clascà i Martori

Tal vegada molta gent ha notat, com Jo mateix he notat, quan freqüentment una persona revela les seves pròpies característiques amb l'actitud que pren cap als altres.

És perillós generalitzar,estic segur, però hom desenvolupa sistemes d'avaluació, a través dels anys, o tal vegada seria millor si els anomenéssim de prevenció, a temps que ens posem a la defensiva. Indubtablement que això prevaleix més auns que a d'altres. Un tipus de persona vers a qui Jo sempre em sento cautelós, és aquella que no confia mai amb ningú. Per a mi, això ha estat sempre una senyal de precaució; aquí hi ha un home amb qui probablement no es pot confiar.

No m'estic referint l'home que té una apreciació justa de les debilitats humanes; m'estic referint l'home que sempre sent sospita, sempre està dubtant, sempre està buscant el significat i motiu amagat darrere de

cada acte. Aquests sempre em fan decantar el cap vers un costat, mentre aixeco l'altra cella.

Al contrari un home que confia amb altres, generalment reflecteix una persona en la qual es pot confiar. Ambdós homes reflecteixen el món privat en que viuen. No ofereixo una observació com una regla infal·lible, però crec que es un bon indicador. En aquest sentit, també ha estat d'observació, que gent d'integritat reconeguda, esperen que se'ls cregui. Quan això no passa freqüentment pot arribar una sorpresa, però generalment, no molt gran. Ells saben que el temps provarà que estan en lo correcte i estan disposats a esperar.

Certament que tenim necessitat de capguardar-nos, però sense malpreuar als altres posant-ho tot negatiu i amb dubte sospitos, és millor ser prudent i prevenir-se.

Cap home resolt a complir la seva

obligació el miller possible pot perdre temps en discòrdies personals. I menys encara pot permetre's el luxe d'assumir totes les conseqüències, incloent les que deriven de revolades de ràbia i pèrdua de control d'un mateix.

Cal cedir les coses majors a les que sols pots mostrar igual dret que l'altra part; i cedir a les menors encara que clarament seguin teves. És millor afliuixar que fer valdre la teva opinió, amb actes violents. Prevenir-se sí, però amb seny i sense "apunyalat".

Es millor apartar-se al costat del camí per deixar passar el gos, que ser mossegat per ell al voler fer valdre la teva prioritat. Ni tan sols matant el gos guariries la mossegada.

La darrera Carlinada a la Roca del Vallès

Cèsar Alcalà

Fins el moment present, s'ha considerat l'arxiu municipal de la Roca del Vallès com un dels millors, a l'hora d'estudiar i analitzar què fou i què significà la darrera carlinada (1872-1875), tant a la Comarca del Vallès Oriental com a la resta del Principat. Fins i tot una gula publicada per l'Ajuntament de la Roca del Vallès, es vanagloriava d'aquest fet en aquests termes: **"A partir dels primers anys del segle XIX, ja documentació generada per l'Ajuntament de la Roca es troba dipositada a l'Arxiu Municipal d'Història, però no ha estat sotmesa a una tasca exhaustiva de recerca històrica. Malgrat tot, es pot destacar que el poble va partir especialment l'impacte de la tercera carlinada. D'aquesta època daten els fons més impolants de l'Arxiu, no tant pel volum de la documentació, sinó perquè la majoria dels arxius de la comarca tenen un buit causal pel vandalisme en el transcurs de la guerra, la qual cosa converteix els fons de la Roca en una de les poques fons documentals per estudiar el desenvolupament de la carlinada al**

Vallès Oriental".

Si llegim amb deteniment el fragment, ens adonarem d'una contrarietat, com un poble pot patir l'impacte d'una guerra i no veure's immers dins el vandalisme, tota vegada, que era una pràctica habitual en aquest tipus de guerra? Bé, doncs, anem a posar les coses al seu lloc. La Roca del Vallès patí el vandalisme de les tropes carlines, tant com altres pobles de la Comarca del Vallès Oriental i del Principat. Fins i tot, una part considerable de l'arxiu fou destruït per un incendi, provocat per una tropa de carlins, el matí del 28 de maig de 1874. La referenda històrica d'aquest fet és narrada pel jutge municipal Joaquim Pont i Rovira, i succeí com segueix:

"Doy parte á V. de que en estas horas que seran las nueve de la mañana, se ha presentado una división carlista al mando de D. José Vila del Prat, que al parecer consta de unos 50 caballos, se han apoderado del Registro civil de este Juzgado y 10 han incendiado en frente la casa del señor Juez municipal que en aquel momento se

hallaba ausente."

Com a conseqüència de l'incendi del Registre Civil, el jutge no va poder inscriure els naixements ni les defuncions succeïdes al poble. Aquest fet suposà que, al no ser inscrit un difunt al Registre Civil, tampoc podia ser enterrat, doncs el sepulterer es negava a donar-li sepultura. Així mateix, durant molt de temps, el jutge no va estendre certificats, doncs no hi havia cap document per donar fe de la veracitat de la demanada presentada per l'interessat. Aquell incendi provocà grans problemes pel bon desenvolupament de les tasques administratives a l'Ajuntament de la Roca del Vallès.

Vist el fet, aclarirem que, si bé és cert que els documents conservats a l'Arxiu Municipal de la Roca del Vallès, són suficientment complets per seguir els esdeveniments de la darrera carlinada, hi ha una manca de dades, doncs l'arxiu civil fou destruït la tarda del 28 de maig del 1874, això provoca una mancança a l'hora de estudiar en profunditat el desenvolupament de la carlinada al Vallès Oriental.